

Sygn. akt VIII Ka 951/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku, VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Niezabitowski-spr.
Sędziowie SO Ryszard Milewski

SO Krzysztof Kamiński

Protokolant Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Zińczuk

po rozpoznaniu w dniu 29.01.2015 r.

sprawy T. K.

oskarżonego o czyny z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 263 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 13 listopada 2014 r. sygn. akt III K 720/14

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

T. K. został oskarżony o to że:

I. w bliżej nieustalonym okresie do dnia 28 kwietnia 2014 roku na drodze numer (...) pomiędzy miejscowością T., a miejscowością Ł., wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wziął udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci (...) w łącznej ilości 983,5 g, co stanowi od (...) do (...) jednorazowych porcji handlowych narkotyku oraz środka w postaci (...) innych niż włókniste w ilości łącznej 996,8 g, co stanowi od 997 do (...) jednorazowych porcji handlowych narkotyku, w ten sposób, że po uprzednim zakupie wymienionych narkotyków od dotąd nieustalonej osoby przewoził je w pojeździe marki V. numer rejestracyjny (...) do miejscowości B. oraz w miejscu zamieszkania w B. przy ulicy (...) przechowywał znaczną ilość środków odurzających w postaci 22,5 g (...) celem ich dalszej odsprzedaży osobom nie będącym konsumentami, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

II. w okresie od dnia 14 kwietnia 2014 roku do dnia 28 kwietnia 2014 roku w B. w miejscu zamieszkania przy ulicy (...) posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu S. & W. oraz 15 sztuk naboju kaliber 9 mm L. stanowiących amunicję do broni palnej w myśl przepisów ustawy o broni palnej i amunicji

tj. o czyn z art. 263 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 13 listopada 2014 roku uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to :

– za czyn opisany w pkt. I - na podstawie art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64 § 1 kk skazał go na karę 3 (trzy) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na poziomie 20 (dwadzieścia) złotych;

– za czyn opisany w pkt .II - na podstawie art.263 § 2 kk skazał go na karę 1 (jeden) rok pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 28 kwietnia 2014 roku do dnia 13 listopada 2014 roku.

Na podstawie art. 70 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przypadek (...)innych niż włókniste, (...), (...) oraz wag elektronicznych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 234 akt sprawy pod pozycjami 3, 4, 5 oraz 23.

Na podstawie art. 44 § 6 kk orzekł przypadek pistoletu S. & W. wraz z magazynkami i amunicją opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 234 akt sprawy pod pozycją 1.

Zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego zaskarżył jego obrońca. Zarzucił orzeczeniu w zakresie czynu z pkt I :

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia :

- art. 366 § 1 kpk, art. 167 kpk i art. 201 kpk poprzez nieuwzględnienie wniosku o dopuszczenie dowodu z pisemnej uzupełniającej opinii biegłego sądowego z zakresu badań chemicznych celem przeważenia (...), podczas gdy przeprowadzenie tego dowodu miało istotne znaczenie dla ustalenia rzeczywistej wagi (...), w której obrocie miał brać udział oskarżony, zaś nieustalenie tego faktu czyni opinię niepełną,

- art. 170 § 3 kpk w zw. z art. 94 § 1 pkt 4 i 5 kpk w zw. z art. 6 kpk poprzez nie podanie w postanowieniu o nieuwzględnieniu wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodu z pisemnej uzupełniającej opinii biegłego z zakresu badań chemicznych oraz wniosku o zażądanie dokumentacji w postaci wyniku badania profilowanego (...) podstawy prawnej rozstrzygnięcia z jednoczesnym zaniechaniem wyczerpującego określenia podstaw takiej decyzji przy uwzględnieniu treści art. 170 § 1 kpk, co uniemożliwiło poznanie motywów, które legły u podstaw takiej decyzji sądu, powodując tym samym naruszenie prawa oskarżonego do obrony,

- art. 4, 7 i 410 kpk polegająca na dowolnym przyjęciu, iż ujawniona w miejscu zamieszkania T. K.(...) w ilości 22,5 g była przeznaczona do dalszej dystrybucji, a nie do indywidualnego spożycia przez oskarżonego, podczas gdy w zgromadzonym materiale dowodowym brak jest jakichkolwiek dowodów na poparcie takiego stanowiska,

Zarzucił nadto w zakresie czynu z pkt II :

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia :

- art. 7 i 410 kpk polegająca na dowolnym, przyjęciu, że broń, która została znaleziona u oskarżonego, (...) mogła stanowić swoistego rodzaju argument w kontaktach związanych z dystrybucją narkotyków”, gdy tymczasem nie istniały dostateczne podstawy do przyjęcia, że fakt ten został w jakikolwiek sposób udowodniony, co w konsekwencji spowodowało wadliwe ustalenie okoliczności mających wpływ na wymiar kary i skutkowało wymierzeniem oskarżonemu na tej podstawie niesprawiedliwej kary.

Wskazując na powyższe obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części tj. w pkt I części wstępnej i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania oraz o zmianę orzeczenia w części tj. w pkt II części wstępnej poprzez wymierzenie oskarżonemu w tym zakresie najniższej możliwej kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Jako wniosek ewentualny obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obrońcy oskarżonego tak w zakresie swego zasadniczego wniosku, w jakim jej autor domaga częściowego uchylenia orzeczenia (odnośnie zarzutu I) oraz złagodzenia kary za czyn z art. 263 § 2 kk, jak i postulatu ewentualnego tj. cofnięcia sprawy w całości na etap powtórnego orzekania przez Sąd I instancji, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w wyniku przeprowadzonej kontroli odwoławczej nie dopatrywał się w zaskarżonym wyroku uchybień sformułowanych w skardze odwoławczej, które mogłyby rzutować na treść zapadłego orzeczenia w takim stopniu, aby wymagało ono powtórnego orzekania przez Sąd Rejonowy w jakimkolwiek zakresie.

Na wstępie należy wskazać, iż analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, sposobu procedowania oraz pisemnych motywów zaskarżonego wyroku pozwala na stwierdzenie, że Sąd I instancji zgromadził kompletny materiał dowodowy, dający podstawę do katerycznego rozstrzygnięcia o sprawstwie oskarżonego. Tak zebrane dowody (również i te przeprowadzone z inicjatywy obrońcy oskarżonego - k. 399v) zostały następnie poddane rzetelnej analizie. Zdaniem Sądu Odwoławczego, oceny wartości poszczególnych dowodów (także tych kwestionowanych przez autora apelacji) dokonano pod względem ich wewnętrznej spójności, wzajemnych relacji z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bez wykraczania poza ramy przysługującej sądowi swobodnej oceny dowodów.

Poza sugestią obrazy przepisów prawa procesowego, odnoszących się stricte do przeprowadzonego postępowania dowodowego (art. 366 § 1 kpk, art. 167 kpk, art. 170 § 3 kpk i art. 201 kpk), zarzuty obrońcy sprowadzają się do próby wykazania, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 4 kpk i art. 7 kpk poprzez dokonanie oceny zgromadzonych dowodów wbrew zasadom wyrażonym w powyższych przepisach oraz obrazy art. 410 kpk poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd Okręgowy nie znajduje jednak podstaw, które pozwoliłyby podzielić powyższe zarzuty, a tym samym zakwestionować poprawność procedowania Sądu Rejonowego w aspekcie słuszności i prawidłowości poczynionych ustaleń faktycznych oraz podjętych decyzji procesowych, a w konsekwencji skutecznie podważyć merytoryczną poprawność wydanego rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy na podstawie zebranego i ocenionego wszechstronnie materiału dowodowego dokonał prawidłowych, wolnych od błędów ustaleń faktycznych co do rzeczywistego przebiegu inkryminowanych zdarzeń, a w ich ocenie nie sposób dopatrzeć się żadnych luk bądź niejasności. Stan faktyczny sprawy zdaniem Sądu Okręgowego nie należy do nazbyt skomplikowanych choćby z racji tego, iż oskarżony został zatrzymany na tzw. gorącym uczynku popełnienia przestępstw, a nadto (choć z pewnymi zastrzeżeniami) generalnie przyznał się do zarzucanych mu czynów.

Kwestią sporną w oparciu o stanowisko autora apelacji wydaje się być natomiast przedmiot obu przypisanych T. K.zachowań. Z jednej bowiem strony obrońca zarzucając rzekomy brak po stronie Sądu I instancji należytej staranności w kwestii zbadania zatrzymanych przy oskarżonym substancji psychotropowych, sugeruje zawyżenie ilości (...) (czyn I), bądź faktyczne przeznaczenie odnalezionej w mieszkaniu (...) (czyn IV), z drugiej zaś kontestując stanowisko Sądu co do przyjętych motywów działania oskarżonego (czyn IV) sugeruje, iż mogło ono mieć wpływ na

zaostrenie jednej z orzeczonych wobec T. K. kar jednostkowych pozbawienia wolności. Z takim postrzeganiem analizy i oceny zgromadzonych dowodów nie sposób się zgodzić.

Treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wskazuje, iż Sąd Rejonowy nie miał żadnych wątpliwości odnośnie winy oskarżonego T. K. jak i kwalifikacji prawnej przypisanych mu czynów, a powtórna wnikliwa analiza materiału dowodowego przeprowadzona na etapie postępowania odwoławczego, daje podstawy do przyjęcia, że do takiej oceny był w pełni uprawniony.

W pierwszej kolejności nie sposób Sądowi Rejonowemu skutecznie zarzucić naruszenia prawa oskarżonego do obrony poprzez nieuwzględnienie zgłaszanych przez obrońcę na rozprawie w dniu 13.11.2014 roku wniosków dowodowych. Skarżący sugerując zaniechanie wyjaśnienia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, a jednocześnie powołując się na rzekomą obrazę w tym zakresie norm art. 167 i 201 kpk poddaje w wątpliwość nie tylko samą merytoryczną treść, ale zwłaszcza formę decyzji Sądu w kwestii oddalenia zgłoszonych przez niego wniosków. Z jednej strony zarzuca, że brak powołania odpowiedniej podstawy prawnej oddalenia wniosków uniemożliwia kontrolę decyzji Sądu Rejonowego, z drugiej zaś wskazuje, że merytoryczna treść samego postanowienia uniemożliwia z kolei poznanie motywów, jakimi kierował się Sąd odstępując od przeprowadzenia wnioskowanych dowodów.

Zanim ocenie Sądu Okręgowego poddane zostanie meritum decyzji Sądu I instancji z dnia 13.11.2014 roku należy poczynić kilka uwag w przedmiocie samej formy tychże decyzji. Wprawdzie w istocie postanowienie Sądu I instancji (k. 425v) nie zawiera wskazania podstawy prawnej podjętego rozstrzygnięcia, tym nie mniej jednak należy sobie postawić pytanie, czy uchybienie owo rzutuje na decyzję Sądu w takim stopniu, iż czyni ją wadliwą merytorycznie w aspekcie jej czytelności i jasności argumentacji. W ocenie Sądu Odwoławczego nie.

Zgodnie z ugruntowanym poglądem orzecznictwem art. 170 § 1 kpk przewiduje pięć różnych przypadków, w których uzasadnione jest oddalenie wniosku dowodowego, wymienionych w pięciu oddzielnych punktach. Oddalenie wniosku następuje w formie postanowienia (art. 170 § 3 kpk). Zgodnie z art. 94 § 1 pkt 5 kpk oraz art. 98 § 3 kpk postanowienie to winno zawierać uzasadnienie, jest więc oczywiste, że uzasadnienie oddalenia wniosku dowodowego powinno zawierać podstawę prawną takiej decyzji przez powołanie konkretnego punktu z § 1 art. 170 kpk. Tyle tylko, że owo uchybienie formalne nie dyskwalifikuje samo w sobie wyroku, jeżeli istnieją podstawy do twierdzenia, że nie mogło ono mieć wpływu na treść orzeczenia. Taki brak wpływu przyjmuje się m.in. wówczas, gdy w postępowaniu odwoławczym zostanie stwierdzone, że oddalenie wniosku dowodowego było prawidłowe tj. uzasadnione (vide wyrok SN z dn. 9.02.2006 r III KK 1/05 LEX 176048).

Z drugiej strony niejako dla przeciwwagi należy przytoczyć stanowisko orzecznictwa w świetle którego, nieodpowiednia forma (treść) decyzji Sądu w kwestii oddalenia wniosku dowodowego stanowi bezsprzecznie uchybienie, mające wpływ na kontrolę odwoławczą. Dzieje się tak wówczas, gdy uzasadnienie postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego ogranicza się jedynie do powtórzenia słów ustawy np. „nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy”, taka bowiem forma decyzji nie odpowiada prawidłowo rozumianemu nakazowi uzasadnienia stanowiska Sądu w sposób czytelny i zrozumiały dla wnioskodawcy (vide wyrok SN z dn. 21.11.2007 r VKK 222/0, czy choćby wyrok SA we Wrocławiu z dn. 24.04.2013 r II AKa 106/13 LEX 1313466).

W realiach przedmiotowej sprawy nie do końca spełniająca pierwsze z zaprezentowanych wyżej wymogów forma decyzji Sądu I instancji w kwestii oddalenia wniosku obrońcy o powtórne przeważenie ujawnionej przy oskarżonym T. K. w dniu zdarzenia (...) - nie powołująca odpowiedniego punktu § 1 przepisu art. 170 kpk - w ocenie Sądu Okręgowego żadną miarą nie naruszyła prawa do obrony oskarżonego.

Odnosząc się bowiem do meritum owego rozstrzygnięcia tj. argumentacji Sądu I instancji zawartej w pkt 1 postanowienia, mimo nie powołania żadnej z okoliczności, o jakich mowa w art. 170 § 1 kpk, zdaniem Sądu Odwoławczego nie może być żadnej wątpliwości co do przyczyn odstąpienia od przeprowadzenia wnioskowanego dowodu. W świetle jasnego i wyraźnie wyartykułowanego stanowiska Sądu, które Sąd Okręgowy całkowicie podziela, z racji trafnego uznania, że kluczowym z punktu widzenia charakteru i specyfiki zarzutu stawianego oskarżonemu w pkt I a/o postaje waga zabezpieczonej (...) z daty popełnienia przestępstwa tj. momentu zatrzymania z nią sprawcy, którą

to ustalono w chwili pierwszego ważenia na 983,5 grama, nie może być żadnych wątpliwości co do kwestii, iż zgłoszony przez obrońcę dowód z przeważenia narkotyku miałby zostać wykonany na okoliczność, która w istocie pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 170 § 1 pkt 2 kpk).

Sąd Rejonowy nie tylko w uzasadnieniu kwestionowanego postanowienia, ale nadto powtórnie już w samej treści pisemnych motywów wyroku (k. 4 uzasadnienia) szczegółowo uzasadnił posiłkując się m.in. ustną opinią biegłego (k.423v-425) kwestię powodów oddalenia zgłoszonego wniosku, stąd też zupełnie niezrozumiałym dla Sądu Odwoławczego pozostaje sugestia skarżącego, jakoby został on (oskarżony) pozbawiony możliwości poznania motywów i toku rozumowania Sądu I instancji w tym zakresie. Argumentacja zaprezentowana przez skarżącego, dotycząca uwzględnienia wagi narkotyku z daty wyrokowania, jest nie tylko nietrafna, ale przede wszystkim pozbawiona logicznego uzasadnienia.

Z jednej bowiem strony oskarżony został zatrzymany z prawie kilogramem narkotyku, który bez żadnych dodatkowych działań z jego strony (poza poporcjowaniem na tzw. działki dilerskie) przeznaczony był do dalszej dystrybucji. Należy sobie postawić w tej sytuacji pytanie, czy z racji tak silnie akcentowanej przez obrońcę okoliczności, iż ujawniona (...) była w postaci substancji wilgotnej częściowo zbrylonej, **aczkolwiek o konsystencji sypkiego proszku koloru białego** (vide opinie biegłego z k. 37, 229-231), T. K. przed jej dalszą redystrybucją podejmowałby zabiegi zmierzające do jej wysuszenia celem poprawienia jakości, co wiązałoby się ze zmniejszeniem jej gramatury, a zatem i rezygnacją ze spodziewanego zysku z jej sprzedaży. Odpowiedź na to pytanie wydaje się być wg Sądu Okręgowego oczywista. Po drugie gdyby pójść tokiem rozumowania autora apelacji w kwestii rzekomego zawyżenia ilości przypisanego narkotyku, to należałoby dojść to takiego oto absurdalnego wniosku, iż w interesie oskarżonego leżałoby przedłużanie postępowania w niniejszej sprawie, bowiem zabezpieczony narkotyk wystawiony na działanie czynników atmosferycznych, takich jak choćby temperatura, sukcesywnie traciłby swoją gramaturę, co niewątpliwie wiązałoby się z korzyścią dla sprawcy.

Stąd też sugestie obrońcy oskarżonego o rzekomym zawyżeniu wagi przypisanych T. K. narkotyków w ramach czynu z pkt I, należało ocenić jako nieskuteczną próbę zakwestionowania prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego w tym zakresie. Także w ocenie Sądu Okręgowego miarodajną bowiem dla kwestii konsekwencji postawy sprawcy jest wartość wagowa narkotyku z chwili jego ujawnienia, a nie zaś jego gramatura z daty wyrokowania, gdyż odmienne postrzeganie tej kwestii prowadziłoby do zafałszowania istotnej, wręcz kluczowej dla odpowiedzialności oskarżonego okoliczności przestępstwa.

Znamienną część przedstawionej wyżej argumentacji wypada odnieść również do kwestionowanej przez skarżącego formy i treści punktu 2 kwestionowanego postanowienia Sądu I instancji (k. 425v), mocą którego został oddalony wniosek dowodowy o zażądanie kopii opinii z przeprowadzonego tzw. badania profilowanego zabezpieczonej w dniu 28.04.2014 r. (...). Tu również decyzję Sądu o oddaleniu wniosku mimo braku wskazania w jej podstawie normy art. 170 § 1 kpk zdaniem Sądu Okręgowego należy uznać za trafną co najmniej z dwóch zasadniczych przyczyn.

Pierwszą z nich jest wyartykułowany w treści samego postanowienia nie tylko fakt potwierdzenia przez przesłuchiwanego na rozprawie biegłego J. N. przeprowadzenia przedmiotowego badania substancji w Laboratorium Kryminalistycznym KWP w B., ale również okazanie przez w/w kopii dokumentu stwierdzającego wynik owego badania (k.425). Drugą natomiast jest nieprzydatność w ocenie Sądu Okręgowego zgłoszonego dowodu dla ustalenia (potwierdzenia) kwestionowanej przez obrońcę okoliczności. Treść protokołu rozprawy wskazuje, że wnioskowany protokół miałby służyć do weryfikacji ustalonego przez biegłego badającego substancję stopnia jej nasycenia czystą (...) ustalonego na 39 %.

Tyle tylko, że przedmiotowe badanie profilowane narkotyku, które jest wykonywane w oparciu o zarządzenie nr 16 Komendanta Głównego Policji z dnia 4.06.2013 roku (publ. Dz. Urz. KGP z dn. 11 czerwca 2013 roku) ma zupełnie inny przedmiot. Jest mianowicie wykonywane w każdym wypadku jednorazowego przejścia substancji o wadze co najmniej 30 gramów (§ 3 ust pkt 1 zarządzenia), tyle tylko, że jego celem nie jest sprawdzenie tzw. „czystości” narkotyku. Zgodnie bowiem z § 1 ust 3 rozporządzenia jedynym w zasadzie celem profilowania jest **identyfikacja substancji**

jednocześnie wytworzonych (pochodzących z tej samej partii) lub pochodzących z tego samego źródła (miejsca nielegalnej produkcji). W tej sytuacji w istocie wnioskowany przez obrońcę dokument nie miał jakiegokolwiek znaczenia dla meritum niniejszego postępowania, stąd też niepodobna uznać, iż negatywna decyzja procesowa Sądu I instancji w kwestii oddaleniu wniosku dowodowego zgłoszonego przez obrońcę w jakikolwiek sposób mogła naruszać gwarancje oskarżonego wskazane w art. 6 kpk.

Przechodząc do oceny dalszej części zarzutów skierowanych co do czynu z pkt I części wstępnej wyroku, zdaniem Sądu Okręgowego, kategorycznie odmówić trafności wypada również sugestii obrońcy jakoby w sposób dowolny i nieuzasadniony zgromadzonymi dowodami ustalono i przyjęto przeznaczenie odnalezionej w mieszkaniu oskarżonego (...) w ilości 22,5 grama. T. K. kategorycznie bowiem podał, że był to narkotyk przeznaczony na jego własne potrzeby. Choć w zgromadzonym materiale dowodowym rzeczywiście na ma bezpośrednich dowodów, które w/w twierdzenia pozwalałyby jednoznacznie wykluczyć, tym nie mniej jednak przedstawione przez Sąd Rejonowy fakty i okoliczności, które pozwoliły na przyjęcie przeznaczenia ujawnionego narkotyku do tzw. dalszej dystrybucji, w ocenie Sądu Odwoławczego jawią się jako logiczne, przekonujące, a zwłaszcza uzasadnione zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 kpk).

By nie powielać trafnej argumentacji Sądu I instancji, wypada wskazać jedynie na dwie kluczowe kwestie. Pierwsza to sposób przechowywania narkotyków w poporcjowanych 24 torebkach z zapięciem strunowym w zamkniętej na klucz metalowej kasetce oraz ujawnione w mieszkaniu 2 wagi elektroniczne. Druga to oparta na doświadczeniu orzecznictwem konkluzja, iż konsument nabywający narkotyk na własne potrzeby, czyni to przeważnie na bieżąco, w takiej ilości jaką zamierza jednorazowo zażyć, bądź wprowadzić większej, którą jednakże porcuje zasadniczo dopiero bezpośrednio przed zażyciem.

Okoliczności owe zasadnie uwypuklone przez Sąd Rejonowy w zestawieniu z ilością tj. prawie kilogramem (...) zatrzymanej przy oskarżonym w dniu 28.04.2013 roku, co do której T. K. przyznał się, iż była przeznaczona do dalszego obrotu (odsprzedaży - k. 82v), pozwalają na podzielenie stanowiska Sądu Rejonowego, że również narkotyk ujawniony podczas przeszukania mieszkania oskarżonego miał służyć temu samemu celowi. W tych okolicznościach stanowisko apelującego podważające powyższą konkluzję, to nic innego jak zwykła i nie oparta na żadnych racjonalnych podstawach polemika z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

W ocenie Sądu Odwoławczego skutecznych argumentów nie zawiera skarga odwoławcza również w części kwestionującej przypisane oskarżonemu sprawstwo w zakresie czynu z pkt II. Tutaj także Sąd Okręgowy nie dostrzega sugerowanych uchybień. W ostatnim ze sformułowanych zarzutów skarżący sugeruje obrazę przepisów art. 7 i 410 kpk, która miałyby się sprowadzać do dowolności ocen w zakresie przyjętych powodów przechowywania przez oskarżonego i przeznaczenia broni palnej ujawnionej w jego mieszkaniu. Podnosi bowiem, że owo dowolne wg niego ustalenie miało wpływ na zaostrzenie odpowiedzialności T. K. za tenże czyn. Jakkolwiek autorowi apelacji nie sposób nie przyznać racji, iż żaden ze zgromadzonych w sprawie dowodów nie potwierdza choćby w pośredni sposób tego, iż odnaleziony w toku przeszukania pistolet w przeszłości mógł służyć jako „swoistego rodzaju argument w kontaktach związanych z dystrybucją narkotyków”, to jednak w ocenie Sądu Okręgowego owo niezbyt fortunne sformułowanie zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wbrew stanowisku obrońcy nie miało bezpośredniego przełożenia na zaostrzenie sankcji orzeczonej za tenże czyn.

Należy bowiem wskazać, że oskarżony odnośnie celu przechowywania ujawnionej broni sugerował, że nabył ją od nieznanego mu bliżej osoby narodowości rosyjskiej w celu dalszej odsprzedaży z zyskiem (k.61). Analizując kwestię odpowiedzialności za zarzucane T. K. zachowanie, Sąd Rejonowy jak najbardziej racjonalnie stwierdził, iż dolna granica odpowiedzialności z tego przepisu winna dotyczyć sprawców tzw. przypadkowych tj. posiadających broń z pobudek hobbystycznych, czy też kolekcjonerskich, a do takich z całą pewnością oskarżonego T. K. nie sposób zaliczyć. Również sposób przechowywania odnalezionej broni (zamknięta na klucz kasetka) oraz brak nie tylko dostępu do niej, ale nawet wiedzy co do jej znajdowania się w mieszkaniu u innych osób, w tym zamieszkującej wspólnie z oskarżonym jego dziewczyny (A. T.), to z kolei okoliczności które poddają w wątpliwość szczerą wyjaśnić oskarżonego odnośnie powodów posiadania pistoletu. Skoro zatem motywem działania oskarżonego nie były ani pobudki hobbystyczne, ani

również aspekt handlowy, to nie sposób czynić Sądowi I instancji zarzutu, iż niesłusznie postawę T. K. ocenił znacznie surowiej, niż postawę owego sprawcy tzw. przypadkowego.

W tym stanie rzeczy według Sądu Odwoławczego nie ma zatem żadnych racjonalnych podstaw do tego, by tak jak chce tego autor apelacji, ustalenia Sądu I instancji w zakresie przyjętego w zaskarżonym wyroku motywu zachowania oskarżonego, a zatem i wymierzonej za czyn z pkt II a/o kary kwestionować.

Biorąc pod uwagę całokształt powyższych rozważań uznać należało, iż Sąd Rejonowy w Białymstoku rozpoznając niniejszą sprawę, wypełnił wszystkie wskazane dyrektywy prawidłowego procedowania, nie uchybiając w niczym zasadom procesu karnego i nie dopuszczając się dowolności w ocenie zgromadzonych dowodów.

Mając dodatkowo na uwadze znaczną ilość zatrzymanej substancji odurzającej oraz fakt popełnienia przestępstwa z pkt I w warunkach tzw. recydywy podstawowej, dokonał trafnej subsumpcji zachowania oskarżonego pod normę z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 64 § 1 kk., zaś z pkt II pod przepis art. 263 § 2 kk.

Oceniając wymierzone w stosunku do oskarżonego kary jednostkowe, należy je uznać za sprawiedliwe i współmierne do wagi popełnionych czynów. Sąd I instancji orzekając w tym przedmiocie rozważył i uwzględnił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy i na tej podstawie zajął trafne stanowisko zarówno w przedmiocie ich rodzaju jak i wymiaru.

Należy zauważyć, iż wymierzona oskarżonemu za czyn z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 64 § 1 kk. kara jednostkowa 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, została ukształtowana zgodnie z dyrektywami sądowego jej wymiaru określonymi w art. 53 kk i jest ona adekwatna do stopnia zawinienia, a także do społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu występku, popełnionego, co warte podkreślenia w warunkach powrotu do przestępstwa. Oskarżony był już bowiem w przeszłości karany za tzw. przestępstwa narkotykowe popełnione w warunkach art. 65 § 1 kk, którego przedmiotem był udział w obrocie 950 gramami (...) za co odbywał karę pozbawienia wolności (k.396-397). Tożsame wymogi wg Sądu Okręgowego spełnia orzeczona wobec niego sankcja 1 roku pozbawienia wolności za przypisany mu czyn, polegający na posiadaniu bez wymaganego zezwolenia broni palnej i amunicji.

Również wymierzona oskarżonemu kara łączną 4 lat pozbawienia wolności, jakkolwiek niewątpliwie surowa, to pozostaje w stosownej relacji do okoliczności obydwu przestępstw, jak i ich skutków. Jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów, stopnia winy, ujemnych następstw czynów. Uwzględniła też właściwości i warunki osobiste sprawcy. Wobec uprzedniej karalności oskarżonego (k.480) z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z racji nieskuteczności odbytej w sprawie III K 4900/05 kary (k. 251-257), reakcja karna winna być zdecydowana. Ponad roczny pobyt oskarżonego w warunkach izolacyjnych okazał się niewystarczający dla osiągnięcia celów resocjalizacji, dlatego też obecnie w sytuacji powrotu sprawcy do tzw. biznesu narkotykowego zasadne było wymierzenie po raz kolejny surowej kary pozbawienia wolności o bezwzględnym charakterze, która w połączeniu ze stosunkowo dotkliwą sankcją w postaci grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 20 złotych stawka (za czyn z pkt I) być może uzmysłowi oskarżonemu nieopłacalność tego rodzaju postawy.

Mając na uwadze wyżej wskazane okoliczności i podzielając w pełni stanowisko Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 473 § 1 kpk orzekł zatem o utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy, przy uznaniu apelacji obrońcy oskarżonego za bezzasadną w stopniu oczywistym..

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł na mocy art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk. Zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia, Sąd miał na uwadze jego trudną sytuację, związaną z koniecznością odbycia długotrwałej kary izolacyjnej w niniejszej sprawie.